

Πάρε κι εμένα μαζί σου!

Είναι γνωστό πως άμα γεννηθεί το δεύτερο παιδί στην οικογένεια το πρώτο υποφέρει. Κι εδώ είναι που οι γονείς με απέραντη αγάπη, διπλωματική ικανότητα και άπειρη υπομονή πρέπει να αντιμετωπίσουν το πρόβλημα. Είναι γνωστό επίσης, πως εκείνο το πρώτο παιδάκι που υπέφερε από τον ερχομό του δεύτερου, παίρνει το αίμα του πίσω, όταν διαπιστώσει πως προηγείται σε ικανότητες, δραστηριότητες, σωματική δύναμη και μπόι. Και τότε, αλίμονο στο μικρό.

Λοιπόν, ο ήρωας του νέου βιβλίου του Μάκη Τσίτα είναι το δεύτερο παιδάκι, με πρώτη στην οικογένεια την Ελένη. Κι η Ελένη, σαν την Ωραία Ελένη, επειδή είναι πιο μεγάλη, επειδή πάει στο Δημοτικό Σχολείο και όχι στο Νηπιαγωγείο, επειδή έχει τις φιλενάδες της, τις ασχολίες της, τα διαβάσματά της, επειδή είναι κάποια, τέλος πάντων, τουλάχιστον στα μάτια του μικρού Νίκου, συγκαταβατικά στις παρακλήσεις του να παίξει μαζί του ή να τον πάρει μαζί της, πετάει ένα «είσαι μικρός ακόμα», «όταν μεγαλώσεις», «θα είμαστε μόνο κορίτσια», «Θα είμαστε μόνο παιδιά από την τάξη μου», «θα είμαστε μόνο μεγάλοι, δε θα έχουμε μικρά». Κι άλλες φορές πάλι καταδέχεται να του πει «μπράβο, μικρούλη μου».

Κι ο «μικρούλης» υποφέρει μέσα στο ίδιο του το σπίτι από μοναξιά. Θέλει να πάει στις φίλες της Ελένης -«πάρε με εμένα μαζί σου». Θέλει να κάνει ό,τι και η Ελένη. Θέλει την παρέα της Ελένης, το σχολείο της Ελένης, θέλει την Ελένη να έχει δίπλα του, που είναι η αδελφή του και τη γνωρίζει και τη θαυμάζει. Και πολύ σωστά. Και ποιος δεν θα την ήθελε! Εδώ για την Ελένη έγινε κοτζάμ Τρωικός Πόλεμος!

Είναι πλέον φανερό ότι ο Μάκης Τσίτας έχει βρει τη συνταγή για τη συγγραφή των πετυχημένων παιδικών βιβλίων, η οποία είναι να μην ακολουθεί την πεπατημένη, παραδοσιακή, οδό. Τούτο σημαίνει πως παίρνει τα πράγματα,

όπως είναι στην καθημερινή ζωή και τα μεταφέρει στο βιβλίο του, αναπαράγοντας μια πραγματικότητα που είναι η παιδική πραγματικότητα. Και μέσα από μιαν απλή, φαινομενικά, αφήγηση, δίνει και τη λύση στο πρόβλημα.

Δεν μας χρειάζονται βασιλοπούλες. Η Ελένη είναι η βασιλοπούλα για τον μικρό Νίκο. Δεν θα μας μαγένηει καμιά κακιά μάγισσα. Η απόρριψη, ας την πούμε έτσι, είναι η μάγισσα. Δεν θα περάσουμε κανένα σκοτεινό δάσος με κακούς δράκους. Το Νηπιαγωγείο με τα άγνωστα παιδιά είναι το δάσος.

Όπως καταλαβαίνουμε, πίσω από την απλή αυτή και καθημερινή ιστοριούλα, έχει προκύψει ένα πρόβλημα το οποίο θα μπορούσε να εξελιχθεί σε ψυχική τυραννία για τον μικρό Νίκο, που θέλει την αδελφή του. Κυρίως θέλει το ενδιαφέρον της και δεν καλοφαίνεται πως το έχει. Καλοφαίνεται όμως πως εκείνη έχει το πάνω χέρι στη σχέση και δεν το κρύβει. Ο Νίκος είναι μικρός δεν μπορεί να παίξει μαζί του, προτιμά τις φιλενάδες της και φυσικό είναι. Κι εκείνος πρέπει να αποκτήσει τους δικούς του. Τελικά, το ψυχολογικό πρόβλημα που θα μπορούσε να προκύψει αποφεύγεται, γιατί έρχεται η ώρα, στο δικό του σχολείο ο Νίκος, κι εκεί που δεν το περιμένει, να βρει δικούς του φίλους, δική του όμορφη δασκάλα που διαβάζει ωραία και που τραγουδάει ωραία, και έτσι καταφέρνει να αποδεσμευτεί και

να αυτονομηθεί. Κι όταν σχολάσει τρέχει να βρει τη μαμά και την Ελένη, όχι για να χωθεί στο οικογενειακό κέλυφος, αλλά για τους διηγηθεί τις τόσες ευχάριστες εμπειρίες που είχε με τους νέους φίλους του.

Συμπέρασμα, δίδαγμα και ρητό που λέγαμε παλαιότερα: το σχολείο και η επαφή με τους συνομηλίκους είναι ο φυσικός χώρος, όπου το παιδί θα βρει τα νερά του, θα επιλέξει και θα κάνει φίλους, θα κοινωνικοποιηθεί. Θα βγει από τον μικρό πυρήνα της οικογένειας για να ανοίξει τα φτερά του για την κοινωνία. Γέρων γέροντι γλώτταν ηδίστην έχει, παις παιδί, έλεγαν οι αρχαίοι μας. Ήγουν, σε ελεύθερη μετάφραση, ο γέροντας με τον γέροντα χαιρείται την κουβέντα και το παιδί με το παιδί. Σοφός ο αρχαίος λόγος, παρατηρητικός και εύκολα αποδεικτικός. Ο μικρός Νίκος είναι ο μελλοντικός ώριμος πολίτης που συμμετέχει στα κοινά, αρχίζοντας την κοινωνικοποίησή του από το Νηπιαγωγείο, τη μικρή, στα μέτρα του, δική του κοινωνία, πριν βγει στην άλλη που τον περιμένει να μεγαλώσει, με τα δικά της προβλήματα, αποδοχές και απορρίψεις.

Κι ένα σχόλιο για το εικαστικό μέρος του βιβλίου: Θαυμάσιο, γοητευτικό, μοντέρνο.

Μάκης Τσίτας, Πάρε κι εμένα μαζί σου!, εικονογράφηση Παλίνα Παπανικολάου, εκδ. Ψυχογιός, Αθήνα 2012.

Ανθούλα Δανιήλ